

Arrest

nr. 348 471 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 3 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Sudanese nationaliteit te beschikken. U bent moslim en behoort tot de niet-Arabische stam Bargo. U spreekt Arabisch, Bargo, en een beetje Massalit en Frans. U heeft vier broers en een zus. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

U bent geboren op [...] juni 1994 te Um Douem (El Geneina, West Darfoer). Toen u jong was, werd uw dorp aangevallen en vluchtte u naar een kamp voor ontheemden. U ging naar school tot de achtste graad. U werkte in de landbouw en soms in de bouwsector. In 2010 begon u te werken als schoenmaker. U leefde vier maanden in Nyala en keerde dan terug naar Um Douem. In 2018 reisde u met het openbaar vervoer naar Misterei.

U werd bij een controlepost tegengehouden, geslagen en ervan beschuldigd tot de oppositie te behoren. U werd gearresteerd en drie dagen vastgehouden. Na uw vrijlating keerde u terug naar El Geneina en besloot u Sudan te verlaten.

In oktober 2018 verstopte u zich in een vrachtwagen die vee vervoerde. Daarmee reisde u vanuit El Geneina via Murnei, Zalingi, El Fasher en Malha naar Libië. In juni 2019 stak u de Middellandse Zee over. U arriveerde op Malta en verzocht er internationale bescherming op 15 juli 2019. U werd tweemaal geïnterviewd, maar vertrok vooraleer een beslissing te ontvangen. In september 2021 reisde u via Italië en Frankrijk naar België, waar u in november 2021 toekwam.

U diende geen verzoek om internationale bescherming in, maar probeerde tevergeefs het Verenigd Koninkrijk te bereiken. Op 28 oktober 2022 werd u door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden; deel uitmaken van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting, opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar of een langere termijn staat; en onwettige binnenkomst of onwettig verblijf in het Rijk tot een hoofdgevangenisstraf van 30 maanden, een geldboete van 208 euro en ontzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek gedurende een termijn van vijf jaar.

Op 26 augustus 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek worden geen stukken neergelegd.

B. Motivering

U maakt geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er dient, na uw persoonlijk onderhoud, te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt namelijk dat u op 28 oktober 2022 definitief veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel tot 30 maanden gevangenisstraf en tot een ontzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek gedurende een termijn van vijf jaar.

Artikel 52/4 tweede lid van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan weigeren indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien haar specifieke kenmerken van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met (1) de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, (2) de aard van het misdrijf, (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd, (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade, en (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel dat u op 28 oktober 2022 schuldig werd bevonden voor meerdere feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Uit de feitenvaststelling blijkt dat u in de periode van 2 november 2021 tot 17 februari 2022 deel uitmaakte van een criminele organisatie die op georganiseerde wijze en tegen betaling illegale transmigranten smokkelde naar het Verenigd Koninkrijk. De omgeving van het station Brussel-Noord en het Maximiliaanpark werd gebruikt als plaats voor rekrutering van de slachtoffers. Na de rekrutering moesten de slachtoffers zich richting Aubange begeven, waar zij werden opgevangen in een sportcomplex/voetbalkantine en een tentenkamp. 's Nachts moesten de slachtoffers zich naar de autosnelwegparking langs de E411 te Aubange begeven. Ze zouden zich er, met behulp van de smokkelaars, in de laadruimten van vrachtwagens verstoppen om de oversteek te maken naar het Verenigd Koninkrijk. Hierbij zou ook gebruik gemaakt worden van koel- of vrieswagens (Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, Kamer 23N, vonnis dd. 28 oktober 2022 (verder 'vonnis'), p. 12). Uit de feitenvaststellingen blijkt dat u op actieve wijze deelnam aan deze smokkelactiviteiten (vonnis, p. 26-27).

De rechtbank wijst er in zijn vonnis van 28 oktober 2022 op dat een vereniging van misdadigers een opzettelijk karakter moet hebben. Er wordt gesteld dat: "Uit de elementen in het strafdossier blijkt op afdoende wijze dat de beklaagden op bewuste en georganiseerde wijze met elkaar in contact stonden om op zeer regelmatige tijdstippen en over een langere periode van verschillende maanden smokkelactiviteiten uit te voeren. [...] Uit de georganiseerde wijze van samenwerking, zoals deze blijkt uit de observaties, het telefonieonderzoek en de afgeluisterde gesprekken, leidt de rechtbank af dat de samenwerking tussen de beklaagden verder ging dan een occasionele samenwerking die erop gericht is om elkaar verder te helpen. De rechtbank is van oordeel dat alle constitutieve bestanddelen van een vereniging van misdadigers vervuld

zijn en acht de tenlastelegging E bewezen ten aanzien van alle acht beklaagden". (vonnis, p. 16-17). Wat uw deelname betreft, oordeelde de rechtbank als volgt: "Uit de observaties en direct afgeluisterde gesprekken blijkt dat ook zevende beklaagde op bewuste wijze in nauw contact stond met de overige beklaagden en dat zij op een georganiseerde wijze de activiteiten van mensensmokkel uitvoerden". U was geen toevallige vertrekkandidaat, maar actief medewerker binnen de organisatie met het oog op het uitvoeren van de smokkelactiviteiten (vonnis, p. 27).

*Uit het vonnis komt dan ook ontegensprekelijk naar voren dat de rechtbank van oordeel was dat er in uw hoofde **sprake was van opzet**.*

*Bovendien werden door de correctionele rechtbank **meerdere verzwarende omstandigheden** weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees de rechtbank erop dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van de slachtoffers als gevolg van hun precaire administratieve en sociale toestand. Verder werd van het smokkelen van slachtoffers een gewoonte gemaakt en betrof het een daad van deelneming aan de bedrijvigheid van een vereniging van misdadigers (vonnis, p. 16).*

*Betreffende **de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** kan worden gewezen op het feit dat mensensmokkel de openbare orde ondermijnt en de controle bemoeilijkt van de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde, veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Mensensmokkel is een misdrijf dat gedijt op de wanhoop van mensen die ten alle kosten hun herkomstland willen ontvluchten, op zoek zijn naar een betere toekomst in een ander land en daar veel voor over hebben. De slachtoffers van mensensmokkel worden doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Ze zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen, met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg.*

*In verband met de **de op het misdrijf gestelde straf**, wijst het Commissariaat-generaal erop dat het misdrijf mensensmokkel luidens artikel 77bis van de Vreemdelingenwet wordt bestraft met een gevangenisstraf van 1 jaar tot 5 jaar en met een geldboete van 500 euro tot 50.000 euro. Wanneer er sprake is van verzwarende omstandigheden, wordt het misdrijf overeenkomstig artikel 77quater bestraft met een opsluiting van 10 tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 euro tot 100.000 euro, waarbij de boete zo veel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn. De correctionele rechtbank van Brussel was van oordeel dat **een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden**, een geldboete van 208 euro en een ontzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek gedurende een termijn van 5 jaar een passende bestraffing zou zijn, die eveneens rekening hield met de ernst van uw handelingen (vonnis, p. 31, 37).*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de criminele vereniging, waar u wetens en willens bij betrokken bent geweest, verantwoordelijk was voor de internationale mensensmokkel waarbij **snel en persoonlijk geldgewin werd nagestreefd ten koste van mensen die zich in een precaire situatie bevonden**. Het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt volgens de rechtbank van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon. De feiten die u ten laste werden gelegd, zijn dan ook **objectief zwaarwichtig en moreel bijzonder verwerpelijk** (vonnis, p. 29). Gelet op hetgeen voorafgaat – de op het misdrijf gestelde straf en daadwerkelijk opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de opzet, en de aard en omvang van de veroorzaakte schade – is het CGVS van oordeel dat het misdrijf waarvoor u definitief werd veroordeeld, kan worden gekwalificeerd als bijzonder ernstig misdrijf.*

*De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft verder aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van **een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast**.*

*Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dient aldus rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker en alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C- 8/22, punt 47-65; HvJ 6 Juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/ M.A., C-402/22, punt 54; HvJ 6 Juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C- 663/21, punt 32). Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zijn dat enkel het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 Juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C8/22, punt 83; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/18 en C-366/16, punt 58). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is **wanneer het gedrag van de***

verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de, in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde, fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, c.331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie weliswaar ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan er eveneens naar worden verwezen voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn, aangezien het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van zijn arrest in de zaak C-8/22 (zie in die zin ook RvV 8 februari 2024, nr. 301 288, nr. 301 289 en nr. 301 290). Het feit dat de verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf is eveneens van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijkheid van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 63). Verder blijkt dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking of weigering, des te meer rekening moet gehouden worden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking of weigering van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (mutatis mutandis HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado, C-166/14, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (mutatis mutandis HvJ mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

Het CGVS wijst er vooreerst op dat de correctionele rechtbank van Brussel als volgt oordeelde: "Mensensmokkel is een misdrijf dat gedijt op de wanhoop van mensen die koste wat kost hun land van herkomst willen ontvluchten, op zoek naar een betere toekomst in een ander land, en daar heel veel voor over hebben. De voorliggende feiten zijn **aanstootgevend en moreel bijzonder verwerpelijk** aangezien daardoor **de openbare orde en veiligheid en fysieke integriteit van anderen in het gedrang worden gebracht**. Het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een **maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon**. Ze getuigen tevens van een streven naar louter eigen winstbejag en het misbruik maken van de precaire administratieve en sociale situatie van de mensen die zij smokkelen. De daardoor gegenereerde geldstromen, en de ongecontroleerde migratiegolf die de sociale systemen van de landen van bestemming zwaar onder druk zetten, vormen **een acute bedreiging voor de openbare orde en veiligheid**" (vonnis, p. 29).

Uit voorgaande volgt reeds dat de door u gestelde handelingen moreel verwerpelijk zijn en een zeer ernstige inbreuk vormen op de fundamentele waarden van een moderne samenleving.

Bovendien dient te worden benadrukt dat u de feiten blijft ontkennen en geen enkel schuldinzicht toont.

In het kader van uw gerechtelijke procedure betwistte u de tenlasteleggingen inzake mensensmokkel. U stelde dat u enkel een vertrekkandidaat was en hield vol dat er in uw hoofd geen vermogensvoordeel bewezen was (vonnis, p. 26). Ook volgens de verklaringen die u op de zetel van het CGVS aflegde, was u enkel een reiziger die ten onrechte veroordeeld is geweest: "Ik heb geen misdaad gepleegd" (notities, p. 10). Wanneer werd gewezen op het geheel van bewijsmateriaal op basis waarvan u veroordeeld bent geweest, waaronder observaties en telefoongesprekken (vonnis, p. 26-27), stelde u simpelweg dat u daarvan geen idee heeft (notities, p. 11). Dat u ondanks een definitieve veroordeling de door u gepleegde criminele feiten blijft ontkennen, is niet ernstig te nemen en getuigt allerminst van schuldinzicht en dat er niet langer een actueel gevaar voor de samenleving zou bestaan, integendeel.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf. Het feit dat u uw gevangenisstraf heeft uitgezeten voor bovengenoemde handelingen rechtvaardigt geenszins dat artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet op u moet worden toegepast. U maakte misbruik van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers die zich in een precaire situatie bevonden. Uw gedrag getuigt van een immorele ingesteldheid alsook een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor zowel andere mensen als de Belgische wetten. Rekening houdend met de incriminatieperiode van 2 november 2021 tot 17 februari 2022, waarin u zich meerdere keren inliet met mensensmokkel, het lucratief karakter van de feiten en uw gebrek aan schuldinzicht, kan het risico op recidive naar mening van het CGVS

niet uitgesloten worden. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Zonder enige erkenning van de ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen. Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

U brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat u tot inkeer bent gekomen. Evenmin is er sprake van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op de mogelijke toepassing van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet. U werd gevraagd toe te lichten op grond waarvan u meent geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving te vormen. U stelde niets te zeggen te hebben. Wanneer werd gevraagd hoe u uw toekomst in België zou zien, in het geval dat u een beschermingsstatus zou krijgen, gaf u aan optimistisch te zijn. Wanneer vervolgens werd gevraagd hoe u zou vermijden in de problemen te komen met de politie, stelde u wederom niets te zeggen te hebben (notities, p. 10). U haalt aldus geen enkel element aan dat erop wijst dat u actueel geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

Nadat is vastgesteld dat u voldoet aan de twee cumulatieve voorwaarden om te kunnen overgaan tot intrekking of weigering van de vluchtelingenstatus, moet ten slotte het **evenredigheidsbeginsel** in acht worden genomen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die een verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, moet worden afgewogen tegen de rechten die overeenkomstig deze richtlijn moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn teneinde te bepalen of de vaststelling van een in artikel 14, lid 4, onder b), van die richtlijn bedoelde maatregel een aan die bedreiging evenredige maatregel is (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 67; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A., C-663/21, punt 33).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie is de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande de weigering van zijn status, wel nog steeds verplicht om de vluchteling op zijn minst de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten toe te kennen waarnaar in voornoemd artikel 14, lid 6, uitdrukkelijk wordt verwezen, alsmede de in dat verdrag neergelegde rechten voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist ('lawful stay' of 'une résidence régulière'), en dit onverminderd eventuele voorbehouden van de betrokken lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, van dat verdrag. Wat de rechten betreft die niet zijn opgesomd in artikel 14, lid 6 van voornoemde richtlijn, en waarvoor een rechtmatig verblijf vereist is, wijst het CGVS erop dat uit bewoordingen van de Vluchtelingenconventie blijkt dat dit de rechten betreft opgesomd in artikel 15 (recht van vereniging), artikel 17 (loonarbeid), artikel 18 (zelfstandige beroepen), artikel 19 (vrije beroepen), artikel 21 (huisvesting), artikel 23 (ondersteuning van overheidswege), artikel 24 (arbeidswetgeving en sociale zekerheid), artikel 26 (bewegingsvrijheid), en artikel 28 (reisdocumenten). Aldus dient besloten te worden dat u nog steeds alle overige rechten vervat in de Vluchtelingenconventie en waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan beschikken.

Dient er echter eveneens op gewezen te worden dat de weigering van de vluchtelingenstatus geen afbreuk doet aan de verplichting van de Belgische staat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Het gaat onder meer om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, punt 108-109).

Het CGVS wijst er verder op dat nergens bepaald wordt dat de rechten en voordelen die moeten gewaarborgd worden aan de persoon die over de hoedanigheid van vluchteling beschikt, doch aan wie de status wordt ontzegd, uitsluitend kunnen of dienen te worden gevrijwaard door de Commissaris-generaal. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat onderhavige beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus geen inmenging in uw privé-, familie- of gezinsleven uitmaakt. Het is evenmin deze beslissing die maakt dat u niet gerechtigd bent om te werken in België, dan wel geen recht zou hebben op sociale zekerheid en bijstand, en gezondheidszorg, doch wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor het CGVS niet bevoegd is.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet gehuwd bent en u in België geen duurzame relatie heeft. Evenmin heeft u in België minderjarige kinderen of andere familieleden. U heeft hier niet gewerkt en enkel een taal cursus Frans gevolgd (notities, p. 8-10). U bent in goede gezondheid (notities, p. 2). Uw advocaat maakte

gewag van psychologische begeleiding. U zou tweewekelijks naar de psycholoog gaan en intussen acht sessies hebben bijgewoond. U zou hiervan een attest neerleggen (notities, p. 23-24), maar tot heden, bijna drie maanden na het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud, werden van u geen nieuwe stukken ontvangen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit het CGVS dat onderhavige beslissing, waarbij u de vluchtelingenstatus geweigerd wordt, evenredig is aan de bedreiging die u vormt voor de Belgische samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de constitutieve voorwaarden zijn vervuld die vervat zijn in artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is aldus van oordeel dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, aangezien u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf. Daar u een gevaar voor de samenleving vormt, wordt u bovendien uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt u de status van vluchteling geweigerd. Verder meen ik dat u op basis van artikel 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wanneer het CGVS van oordeel is dat een verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, dient een advies te worden verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u niet direct noch indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, Sudan. Een verwijderingsmaatregel is aldus niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- “- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 52/4, tweede lid en 55/4, §2 van de wet van 15 december 1980;
- artikel 3 EVRM;
- artikelen 2 en 3 Anti-folterverdrag;
- artikelen 6 en 7 IVBPR;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);
- de beoordelingsfout.”

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“1. DE BEOORDELING VAN DE TOEPASSING VAN DE UITSLUITINGSCLAUSULE

1.1. Het toepasselijk wettelijk kader

[theoretische analyse gebaseerd op rechtsleer en rechtspraak]

Bijgevolg blijkt uit al het bovenstaande dat aan al volgende voorwaarden cumulatief voldaan moet zijn:

- Verzoeker moet definitief veroordeeld zijn voor een bijzonder ernstig misdrijf;
- Verzoeker moet een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor de samenleving, hetgeen niet enkel afgeleid kan worden uit de ernst van het misdrijf;
- De toepassing van de uitsluiting dient evenredig te zijn met de inperking van de rechten van verzoeker;

De bewijslast van de vervulling van deze voorwaarden ligt bij de verwerende partij.

1.2. Toegepast op de situatie van verzoeker

1.2.1. De veroordeling voor een ernstig misdrijf

De veroordeling voor een ernstig misdrijf wordt niet betwist.

1.2.2. Het vormen van een gevaar voor de samenleving

Verzoeker is echter van oordeel dat verwerende partij geenszins op afdoende wijze aantoont dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving. Verwerende partij baseert zijn conclusie louter op de ernst van het misdrijf, hetgeen tot de eerste voorwaarde behoort, en op het gebrek aan schuldinzicht van verzoeker. (stuk 1, p. 3 - 4)

Verzoeker concludeert het volgende: [...]

a) De verklaringen van verzoeker: psychische kwetsbaarheid

Ten eerste, laat verwerende partij na rekening te houden met de psychische kwetsbaarheid van verzoeker, met betrekking tot de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker lijdt aan een anxio-depressieve stoornis die gepaard gaat met een chronische constante hoofdpijn (stuk 5), waarvoor hij dagelijks zware medicatie dient in te nemen: [...]

Om een goed beeld te krijgen van de medische situatie van verzoeker werd bovendien een neurologisch onderzoek aangevraagd door de behandelende psychiater. Daarnaast wordt verzoeker ook opgevolgd door een psychologisch, naar wiens afspreken hij gaat op regelmatige wijze. (stuk 5)

Hieruit blijkt dat verzoeker aan een ernstige kwetsbaarheid lijdt die zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kunnen beïnvloeden. Zo blijkt uit het verloop van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker zeer ingetogen en stil is: [...]

Verzoeker wordt emotioneel en heeft het zichtbaar moeilijk tijdens het persoonlijk onderhoud: [...]

Ook zijn advocate, die aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud, merkt op dat hij aldaar een zeer verwarde indruk gaf en dat terdege rekening gehouden dient te worden met de kwetsbaarheid van verzoeker: [...]

Dezelfde verwarde, aangedane indruk geeft verzoeker wanneer hem vragen omtrent de toepassing van de uitsluitingsclausule worden gesteld: [...]

De verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dienen dan ook in dit licht beoordeeld te worden. Verwerende partij had kennis van de psychische toestand van verzoeker, maar liet na hier rekening mee te houden, hetgeen in strijd is met artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen van verzoeker en de medische attesten die hij voorlegt blijken de traumatische gevolgen van de feiten die hij in het verleden heeft meegemaakt, blijkt dat hij lijdt onder een anxio-depressieve stoornis, dat hij een constante hoofdpijn dient te dragen en dat hij vandaag psychologisch en medisch wordt opgevolgd.

Het feit dat verzoeker geen concreet actieplan en zicht op zijn toekomst biedt gedurende het persoonlijk onderhoud en dat hij stelt niets toe te voegen te hebben met betrekking tot de toepassing van de uitsluitingsclausule dient dan ook met deze nuancering beoordeeld te worden.

Waar verwerende partij het volgende stelt:

“Zonder enige erkenning van de ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen.”

(stuk 1)

gaat zij voorbij aan zowel de psychische kwetsbaarheid als de verklaringen van verzoeker, die wel degelijk aanhaalt opnieuw te willen beginnen, Franse lessen te nemen en optimistisch te kijken naar de toekomst.

Bovendien bevestigt het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak dat uit het feit dat de desbetreffende derdelander geen reden aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, de bevoegde autoriteit niet kan afleiden dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving: [...]

Ten tweede, verwijst verwerende partij met betrekking tot het bestaan van een bedreiging voor de samenleving naar het bestaan van een ernstig misdrijf en de redenering van de strafrechter die verzoeker hiervoor heeft veroordeeld. Wederom moet benadrukt worden dat de veroordeling tot een ernstig misdrijf niet wordt betwist.

Het is daarbij essentieel dat de beoordeling die de strafrechter maakt om de schuld en de straf te beoordelen een andere beoordeling is dan deze die gemaakt moet worden in het kader van de toepassing van de uitsluitingsclausule. Het gevaar voor de samenleving werd drie jaar geleden beoordeeld door de strafrechter in het licht van de toepassing van het strafrecht en met de toen bestaande omstandigheden. Bovendien heeft de strafrechter reeds een straf bepaald die hij billijk, in verhouding met het misdrijf en het gevaar voor de samenleving achtte. Verzoeker heeft deze straf voltooid.

Uit de hierboven uiteengezette rechtspraak blijkt dan ook duidelijk dat er twee afzonderlijke voorwaarden bestaan en dat het niet aan verwerende partij vrijstaat om deze tot één enkele voorwaarde te herleiden. Verzoeker moet een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor de samenleving, hetgeen niet enkel afgeleid kan worden uit de ernst van het misdrijf: [...]

Dit wordt geenszins aangetoond door verwerende partij, op wie de bewijslast rust.

Daarbij laat verwerende partij na rekening te houden met alle elementen in de zaak. Zo stelt de EASO Richtlijn, en de hierboven uiteengezette rechtspraak, dat er rekening moet gehouden worden met

verschillende elementen. Zo moet er onderzocht worden of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving: [...]

Het is aan de betrokken autoriteit om in elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken: [...]

Verwerende partij kan dan ook niet louter uit het strafblad afleiden dat verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, maar dient ook te kijken naar het gedrag dat verzoeker sinds het plegen van het misdrijf heeft gesteld: [...]

Bijgevolg zijn er verschillende elementen van belang die aantonen dat verzoeker vandaag niet (langer) een werkelijk, actueel en ernstig gevaar vormt voor de samenleving.

Vooreerst, moet benadrukt worden dat verzoeker reeds zijn volledige straf heeft uitgezeten. Verzoeker legt dit tijdens het persoonlijk onderhoud als volgt uit: [...]

De noodzaak om dit in overweging te nemen wordt dan ook bevestigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest van 30 april 2025: [...]

Ten tweede, moet vastgesteld worden dat de feiten reeds dateren van ten laatste 17 januari 2022. Bijgevolg zijn de strafbare feiten reeds 3,5 jaar geleden gepleegd, een tijd waarin verzoeker geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd. (stuk 3)

Ten derde, kan opgemerkt worden dat verzoeker, integendeel, deze tijd gebruikt heeft om zich te integreren in de Belgische samenleving. Zo volgde verzoeker gedurende het schooljaar 2024-2025 Franse taallessen, waarvoor hij ook geslaagd is. (stuk 4)

Tot slot moet opgemerkt worden dat verzoeker medicatie neemt en psychologische begeleiding krijgt met betrekking tot zijn psychische kwetsbaarheid. Verzoeker werkt dan ook actief aan zichzelf en zijn integratie in de samenleving. (stuk 5 - 6)

1.2.3. Het evenredigheidsbeginsel

Daarnaast, moet de psychische kwetsbaarheid in overweging worden genomen met betrekking tot de impact van de toepassing van het evenredigheidsbeginsel. Het feit dat verzoeker lijdt aan een anxio-depressieve stoornis maakt dat hij minder dan anderen in staat is om om te gaan met de gevolgen van de uitsluitingsclausule en dat de situatie van precariteit en de ontneming van zijn rechten hem meer raakt dan anderen.

Verwerende partij heeft er expliciet op gewezen dat verzoeker niet terug kan naar zijn land van herkomst, gezien hij aldaar zou blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling of foltering: [...]

Daarnaast heeft verzoeker België een psychologische begeleiding, hetgeen deel uitmaakt van zijn privéleven, hetgeen beschermd wordt overeenkomstig artikel 8 EVRM. Gelet op het feit dat zijn advocate de behandelende protection officer hierop attent heeft gemaakt aan het einde van het persoonlijk onderhoud maakt dat verwerende partij hiervan op de hoogte was of had moeten zijn, zonder hier rekening mee te houden.

Verwerende partij merkt over de impact van de toepassing van de uitsluitingsclausule op verzoeker enkel op dat verzoeker nog steeds kan genieten van de rechten waarvoor geen rechtmatig verblijf noodzakelijk is. Bovendien stelt zij dat de deprivatie van basisrechten niet de verantwoordelijkheid is van het CGVS: [...]

Een dergelijke analyse uitgaande van de overheid schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, waarbij de overheid rekening dient te houden met alle elementen in het dossier en op zorgvuldige wijze een beslissing dient te maken.

Bovendien wordt in dezen geen rekening gehouden met de geldende rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, die stelt dat verwerende partij moet nagaan of er minder ingrijpende maatregelen de veiligheid van de samenleving kunnen garanderen: [...]

Verwerende partij laat na om op een gedegen en adequate wijze toepassing te maken van het evenredigheidsbeginsel, daar zij de psychische kwetsbaarheid van verzoeker niet in overweging neemt en geen afweging maakt de inperking van de grondrechten van verzoeker ten aanzien van het belang voor de samenleving. Het was aan verwerende partij om na te gaan of de doelstelling van de uitsluitingsclausule ook op een minder ingrijpende wijze verwezenlijkt kon worden.

1.3. Conclusie

Uit al het bovenstaande blijkt dat verwerende partij nalaat om de aanwezigheid van de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van de uitsluitingsclausule te onderbouwen en te staven. Verwerende partij laat na een gedegen onderzoek te voeren naar het feit of verzoeker actueel een reële en ernstige bedreiging van de samenleving vormt aan de hand van alle aanwezige elementen. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn straf reeds heeft voldaan, dat hij zich integreert in de samenleving en sinds de feiten, die reeds 3,5 jaar geleden plaatsvonden geen nieuwe feiten gepleegd heeft.

Bovendien heeft verzoeker een psychische kwetsbaarheid, hetgeen zijn begripsvermogen en verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hebben aangetast en ervoor zorgt dat de gevolgen van de toepassing van de uitsluitingsclausule nog meer wegen op verzoeker dan op anderen.

Verwerende partij schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële - en formele motiveringsverplichting.

[...]

In tweede instantie dient dan ook opgemerkt te worden dat, gelet op het feit dat verzoeker zijn straf zonder problemen heeft voltooid, dat hij zich integreert in de Belgische samenleving, dat de feiten reeds drie en een half jaar geleden plaatsvonden zonder dat er nieuwe strafbare feiten werden gepleegd en dat hij psychologische begeleiding en medicatie krijgt, verzoeker geen reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

Verwerende partij, op wie de bewijslast rust, heeft dan ook geenszins aangetoond dat aan de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van de uitsluitingsclausule is voldaan.

Bijgevolg dringt een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming van verzoeker zich op.

2. HET RISICO OP VERVOLGING

Verzoeker is afkomstig uit de regio Darfur, waar hij op verschillende plaatsen gewoond heeft wegens ontheemding door het conflict. Hij is van de Bargo etnie, een niet-Arabische stam. Verzoeker is zijn land van herkomst ontvlucht, enerzijds, wegens het heersende conflict, en, anderzijds, gezien hij ervan verdacht werd om bij de oppositie te behoren en werd hierdoor bij een controlepost gevangen genomen: [...]

Uit de beschikbare informatie blijkt inderdaad dat in de conflictregio's, waaronder Darfur, mensen die ervan verdacht worden om te behoren tot de andere partij in het conflict een gegrond risico lopen op vervolging: [...]

In het geval van verzoeker dient benadrukt te worden dat in zijn regio van herkomst de RSF aan de macht zijn, die de Arabische stammen steunen en dat verzoeker tot een niet-Arabische stam behoort. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de RSF de niet-Arabische stammen viseren: [...]

In het kader van de risico elementen die volgens de Country Guidance rapport in overweging genomen moeten worden dient ook benadrukt te worden dat verzoeker op het moment van zijn aanhouding ontheemd was, in Misterei, en zich niet in zijn geboorteregio bevond, El Geneina, en dat beide regio's onderhevig zijn aan het conflict. (infra)

In dit kader, aan de hand van de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie, is het dan ook aannemelijk dat verzoeker werd aangehouden en ervan werd verdacht te behoren tot de oppositie, en dat hij, bij terugkeer een gegrond risico op vervolging loopt.

Ten tweede, is de etnische achtergrond van verzoeker, die behoort tot de Bargo, een niet-Arabische stam, een belangrijke factor in zijn risico op vervolging. Zo blijkt uit de EUAA Country Guidance dat verzoeker tot een etnische groepering behoort die wordt gevisieerd door de strijdende partij aan de macht in zijn regio van herkomst: [...]

Gelet op de hierboven uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep en zijn gepercipieerde politieke overtuiging, in geval van terugkeer naar Soedan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

3. HET RISICO OP ERNSTIGE SCHADE

In subsidiaire orde dient onderzocht te worden of verzoeker bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade loopt.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 1980 stelt het volgende: [...]

Gezien de situatie in verzoeker zijn regio van herkomst, en de specifieke individuele elementen die hieronder besproken worden, dient een onderzoek naar het risico op ernstige schade op grond van, ten minste, artikel 48/4 §2, b) en c) Vreemdelingenwet zich op.

3.1. artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer in Soedan ernstige schade, in de zin van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zal leiden.

Zo heerst er op dit moment de ergste humanitaire crisis wereldwijd, met ongeveer 30,4 miljoen mensen, namelijk meer dan de helft van de bevolking die hulp nodig hebben: [...]

Bovendien wordt deze situatie actief veroorzaakt door de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er doelgerichte aanvallen plaatsvinden op gezondheidsinstellingen, gezondheids- en humanitaire medewerkers, medische hulpgoederen en ambulances door de strijdende partijen, waaronder de RSF: [...]

Daarnaast wordt ook gewag gemaakt van arbitraire arrestaties van burgers, die daarbij blootgesteld worden aan zeer ernstige detentieomstandigheden: [...]

Tot slot, moet gewezen worden op de piek in crimineel geweld die veroorzaakt wordt door de ineenstorting van de rechtsstaat, waaraan wordt deelgenomen door de strijdende partijen. Ontheemden, zoals verzoeker, staan meer dan anderen bloot aan dit risico: [...]

Tot slot, wenst verzoeker er op te wijzen dat verwerende partij zelf in zijn beslissing erkend dat verzoeker bij terugkeer een ernstig risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM: [...]

Gelet op alle bovenstaande elementen meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet.

3.2. Artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet

Tot slot, dient erop gewezen te worden dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar zijn loutere aanwezigheid hem blootstelt aan een reëel risico op ernstige schade: [...]

Hoewel er geen bijkomende elementen vereist zijn om vast te stellen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, wenst verzoeker toch op volgende elementen te wijzen.

Ten eerste, dient erop gewezen te worden dat verzoeker reeds in oktober 2018, zo'n 7 jaar geleden, zijn land van herkomst heeft verlaten. Hierdoor is hij, minder dan anderen, gewend aan de actuele situatie en kan hij zich dan ook in mindere mate aanpassen om ernstige schade te ontwijken.

Ten tweede, heeft verzoeker een psychische kwetsbaarheid, zoals hierboven reeds uitgebreid werd toegelicht. (supra) (stukken 5 en 6)

In recent onderzoek wordt kwetsbaarheid beschreven als 'het vermogen van een individu of systeem om schade op te lopen als reactie op een stimulus'.

Een persoon of groep met een hoge kwetsbaarheid zou dus gemakkelijker of ernstiger schade oplopen als reactie op een stimulus in vergelijking met anderen. Kwetsbaarheid kan bestaan uit verschillende interne en externe factoren, die afzonderlijk en in combinatie met elkaar bijdragen tot de algemene kwetsbaarheid van een persoon: [...]

Het effect dat trauma door conflict heeft op mentale gezondheid, wordt beïnvloed door de mate van kwetsbaarheid van verzoekster.²¹

Het onderzoek legt uit dat (1) bestaande psychische stoornissen worden verergerd, dat (2) nieuwe mentale gezondheidsproblemen kunnen ontstaan en dat (3) er aanpassingsproblemen kunnen ontstaan in verband met de bredere context na een noodsituatie.

Mensen met psychische problemen kunnen als kwetsbaar beschouwd worden, aangezien zij kwetsbaarder zijn voor trauma en algemene ontbering, in vergelijking met mentaal gezonde mensen. Zij kunnen geweld of trauma intensiever ervaren. Daarnaast kan zijn psychische kwetsbaarheid zijn mogelijkheid inperken om zich flexibel op te stellen, oplossingsgericht te denken en aanpassingen door te voeren om zijn eigen veiligheid te waarborgen.²²

Gelet op bovenstaande elementen, die cumulatief en in relatie tot elkaar overwogen moeten worden, meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

“3. Uittreksel strafregister;

4. Attest Franse les;

5. Attest ‘demande de consultation’ dd. 23 juni 2025;

6. Rapport médical dd. 8 augustus 2025.”

2.3. Op 15 september 2025 legt verweerder een “NOTA Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure” neer.

Beoordeling

3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen en rechtspraak in het verzoekschrift impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker voert de schending aan van de “*artikelen 2 en 3 Anti-folterverdrag*” en de “*artikelen 6 en 7 IVBPR*”, maar zet niet uiteen op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden zijn.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de status van vluchteling wordt geweigerd op grond van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat hij op basis van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

5. Artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

In dat geval brengt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een advies uit over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: “*Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”.*” (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers “*de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.*” (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen.

Artikel 54/2 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens artikel 14 van de Richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) kan intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen. Luidens artikel 14, vijfde lid van de Kwalificatierichtlijn omvat dit tevens de mogelijkheid voor de commissaris-generaal om te weigeren een aan een vluchteling toekomende status te verlenen, wanneer er nog geen besluit in die zin is genomen. Artikel 54/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde, vijfde en zesde lid als volgt:

“4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) (...);

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

5. De lidstaten mogen onder de in lid 4 omschreven omstandigheden besluiten geen status te verlenen aan een vluchteling wanneer nog geen besluit in die zin is genomen.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.”

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot het weigeren te verlenen van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf. Artikel 14, lid 4, onder b) en lid 5 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen weigeren te verlenen (beëindigen of intrekken) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in arrest “XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen” van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest “Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.” in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punent 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat verweerder, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de weigering tot het verlenen van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

6. *In casu* is verweerder van oordeel dat verzoeker de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet geweigerd kon worden aangezien hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Op basis van de volgende overwegingen, die getuigen van een gedegen en zorgvuldig onderzoek, waarbij terdege rekening werd gehouden met alle omstandigheden van verzoekers zaak, komt verweerder tot het besluit dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 28 oktober 2022 definitief veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel, als *bijzonder ernstig misdrijf* dient te worden beschouwd (eerste cumulatieve voorwaarde):

“Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien haar specifieke kenmerken van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met (1) de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, (2) de aard van het misdrijf, (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd, (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade, en (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel dat u op 28 oktober 2022 schuldig werd bevonden voor meerdere feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Uit de feitenvaststelling blijkt dat u in de periode van 2 november 2021 tot 17 februari 2022 deel uitmaakte van een criminele organisatie die op georganiseerde wijze en tegen betaling illegale transmigranten smokkelde naar het Verenigd Koninkrijk. De omgeving van het station Brussel-Noord en het Maximiliaanpark werd gebruikt als plaats voor rekrutering van de slachtoffers. Na de rekrutering moesten de slachtoffers zich richting Aubange begeven, waar zij werden opgevangen in een sportcomplex/voetbalkantine en een tentenkamp. 's Nachts moesten de slachtoffers zich naar de autosnelwegparking langs de E411 te Aubange begeven. Ze zouden zich er, met behulp van de smokkelaars, in de laadruimten van vrachtwagens verstoppen om de oversteek te maken naar het Verenigd Koninkrijk. Hierbij zou ook gebruik gemaakt worden van koel- of vrieswagens (Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, Kamer 23N, vonnis dd. 28

oktober 2022 (verder 'vonnis', p. 12). Uit de feitenvaststellingen blijkt dat u op actieve wijze deelnam aan deze smokkelactiviteiten (vonnis, p. 26-27).

De rechtbank wijst er in zijn vonnis van 28 oktober 2022 op dat een vereniging van misdadigers een opzettelijk karakter moet hebben. Er wordt gesteld dat: "Uit de elementen in het strafdossier blijkt op afdoende wijze dat de beklaagden op bewuste en georganiseerde wijze met elkaar in contact stonden om op zeer regelmatige tijdstippen en over een langere periode van verschillende maanden smokkelactiviteiten uit te voeren. [...] Uit de georganiseerde wijze van samenwerking, zoals deze blijkt uit de observaties, het telefonieonderzoek en de afgeluisterde gesprekken, leidt de rechtbank af dat de samenwerking tussen de beklaagden verder ging dan een occasionele samenwerking die erop gericht is om elkaar verder te helpen.

De rechtbank is van oordeel dat alle constitutieve bestanddelen van een vereniging van misdadigers vervuld zijn en acht de tenlastelegging E bewezen ten aanzien van alle acht beklaagden". (vonnis, p. 16-17). Wat uw deelname betreft, oordeelde de rechtbank als volgt: "Uit de observaties en direct afgeluisterde gesprekken blijkt dat ook zevende beklaagde op bewuste wijze in nauw contact stond met de overige beklaagden en dat zij op een georganiseerde wijze de activiteiten van mensensmokkel uitvoerden". U was geen toevallige vertrekkandidaat, maar actief medewerker binnen de organisatie met het oog op het uitvoeren van de smokkelactiviteiten (vonnis, p. 27).

Uit het vonnis komt dan ook ontegensprekelijk naar voren dat de rechtbank van oordeel was dat er in uw hoofde **sprake was van opzet**.

Bovendien werden door de correctionele rechtbank **meerdere verzwarende omstandigheden** weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees de rechtbank erop dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van de slachtoffers als gevolg van hun precaire administratieve en sociale toestand. Verder werd van het smokkelen van slachtoffers een gewoonte gemaakt en betrof het een daad van deelneming aan de bedrijvigheid van een vereniging van misdadigers (vonnis, p. 16).

Betreffende **de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** kan worden gewezen op het feit dat mensensmokkel de openbare orde ondermijnt en de controle bemoeilijkt van de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde, veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Mensensmokkel is een misdrijf dat gedijt op de wanhoop van mensen die ten alle kosten hun herkomstland willen ontvluchten, op zoek zijn naar een betere toekomst in een ander land en daar veel voor over hebben. De slachtoffers van mensensmokkel worden doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Ze zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen, met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg.

In verband met de **de op het misdrijf gestelde straf**, wijst het Commissariaat-generaal erop dat het misdrijf mensensmokkel luidens artikel 77bis van de Vreemdelingenwet wordt bestraft met een gevangenisstraf van 1 jaar tot 5 jaar en met een geldboete van 500 euro tot 50.000 euro. Wanneer er sprake is van verzwarende omstandigheden, wordt het misdrijf overeenkomstig artikel 77quater bestraft met een opsluiting van 10 tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 euro tot 100.000 euro, waarbij de boete zo veel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn. De correctionele rechtbank van Brussel was van oordeel dat **een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden**, een geldboete van 208 euro en een ontzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek gedurende een termijn van 5 jaar een passende bestraffing zou zijn, die eveneens rekening hield met de ernst van uw handelingen (vonnis, p. 31, 37).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de criminele vereniging, waar u wetens en willens bij betrokken bent geweest, verantwoordelijk was voor de internationale mensensmokkel waarbij **snel en persoonlijk geldgewin werd nagestreefd ten koste van mensen die zich in een precaire situatie bevonden**. Het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt volgens de rechtbank van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon. De feiten die u ten laste werden gelegd, zijn dan ook **objectief zwaarwichtig en moreel bijzonder verwerpelijk** (vonnis, p. 29). Gelet op hetgeen voorafgaat – de op het misdrijf gestelde straf en daadwerkelijk opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de opzet, en de aard en omvang van de veroorzaakte schade – is het CGVS van oordeel dat het misdrijf waarvoor u definitief werd veroordeeld, kan worden gekwalificeerd als bijzonder ernstig misdrijf."

De voormelde motivering is terecht en pertinent en vindt steun in het administratief dossier. In navolging van verweerder oordeelt de Raad dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 28 oktober 2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel een bijzonder ernstig misdrijf uitmaakt.

In het verzoekschrift wordt uitdrukkelijk gesteld dat de veroordeling voor een ernstig misdrijf niet betwist wordt.

Op basis van de volgende overwegingen, die getuigen van een gedegen en zorgvuldig onderzoek, waarbij terdege rekening werd gehouden met alle omstandigheden van verzoekers zaak, komt verweerder tot het besluit dat verzoeker een **actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de Belgische samenleving** vormt (tweede cumulatieve voorwaarde):

"De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft verder aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van **een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast**. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dient aldus rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker en alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C- 8/22, punt 47-65; HvJ 6 Juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/ M.A., C-402/22, punt 54; HvJ 6 Juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C- 663/21, punt 32). Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zijn dat enkel het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 Juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C8/22, punt 83; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/18 en C-366/16, punt 58). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is **wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de, in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde, fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren** (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, c.331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie weliswaar ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan er eveneens naar worden verwezen voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn, aangezien het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van zijn arrest in de zaak C-8/22 (zie in die zin ook RvV 8 februari 2024, nr. 301 288, nr. 301 289 en nr. 301 290). Het feit dat de verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf is eveneens van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijkheid van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 63). Verder blijkt dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking of weigering, des te meer rekening moet gehouden worden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking of weigering van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (mutatis mutandis HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado, C-166/14, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (mutatis mutandis HvJ mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

Het CGVS wijst er vooreerst op dat de correctionele rechtbank van Brussel als volgt oordeelde: "Mensensmokkel is een misdrijf dat gedijt op de wanhoop van mensen die koste wat kost hun land van herkomst willen ontvluchten, op zoek naar een betere toekomst in een ander land, en daar heel veel voor over hebben. De voorliggende feiten zijn **aanstootgevend en moreel bijzonder verwerpelijk** aangezien daardoor **de openbare orde en veiligheid en fysieke integriteit van anderen in het gedrang worden gebracht**. Het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een **maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon**. Ze getuigen tevens van een streven naar louter eigen winstbejag en het misbruik maken van de precaire administratieve en sociale situatie van de mensen die zij smokkelen. De daardoor gegenereerde geldstromen, en de ongecontroleerde migratiegolf die de sociale systemen van de landen van bestemming zwaar onder druk zetten, vormen **een acute bedreiging voor de openbare orde en veiligheid**" (vonnis, p. 29).

Uit voorgaande volgt reeds dat de door u gestelde handelingen moreel verwerpelijk zijn en een zeer ernstige inbreuk vormen op de fundamentele waarden van een moderne samenleving.

Bovendien dient te worden benadrukt dat u de feiten blijft ontkennen en geen enkel schuldinzicht toont.

In het kader van uw gerechtelijke procedure betwistte u de tenlasteleggingen inzake mensensmokkel. U stelde dat u enkel een vertrekkandidaat was en hield vol dat er in uw hoofd geen vermogensvoordeel bewezen was (vonnis, p. 26). Ook volgens de verklaringen die u op de zetel van het CGVS aflegde, was u enkel een reiziger die ten onrechte veroordeeld is geweest: "Ik heb geen misdaad gepleegd" (notities, p. 10). Wanneer werd gewezen op het geheel van bewijsmateriaal op basis waarvan u veroordeeld bent geweest, waaronder observaties en telefoongesprekken (vonnis, p. 26-27), stelde u simpelweg dat u daarvan geen idee heeft (notities, p. 11).

Dat u ondanks een definitieve veroordeling de door u gepleegde criminele feiten blijft ontkennen, is niet ernstig te nemen en getuigt allerminst van schuldinzicht en dat er niet langer een actueel gevaar voor de samenleving zou bestaan, integendeel.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf. Het feit dat u uw gevangenisstraf heeft uitgezeten voor bovengenoemde handelingen rechtvaardigt geenszins dat artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet op u moet worden toegepast. U maakte misbruik van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers die zich in een precare situatie bevonden. Uw gedrag getuigt van een immorele ingesteldheid alsook een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor zowel andere mensen als de Belgische wetten. Rekening houdend met de incriminatieperiode van 2 november 2021 tot 17 februari 2022, waarin u zich meerdere keren inliet met mensensmokkel, het lucratief karakter van de feiten en uw gebrek aan schuldinzicht, kan het risico op recidive naar mening van het CGVS niet uitgesloten worden. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Zonder enige erkenning van de ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen. Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

U brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat u tot inkeer bent gekomen. Evenmin is er sprake van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op de mogelijke toepassing van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet. U werd gevraagd toe te lichten op grond waarvan u meent geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving te vormen. U stelde niets te zeggen te hebben. Wanneer werd gevraagd hoe u uw toekomst in België zou zien, in het geval dat u een beschermingsstatus zou krijgen, gaf u aan optimistisch te zijn. Wanneer vervolgens werd gevraagd hoe u zou vermijden in de problemen te komen met de politie, stelde u wederom niets te zeggen te hebben (notities, p. 10). U haalt aldus geen enkel element aan dat erop wijst dat u actueel geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving."

De Raad stelt vast, met inachtneming van de door verweerder bijgebrachte nota "Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure" van 15 september 2025, dat verzoekers betoog in het verzoekschrift geen dienstige weerlegging vormt tegen de hierboven geciteerde motiveringen van de bestreden beslissing:

- Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat verweerder geenszins op afdoende wijze aantoonde dat hij een gevaar vormt voor de samenleving. Hij meent dat er geen rekening werd gehouden met zijn psychische kwetsbaarheid met betrekking tot zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij legt bij het verzoekschrift psycho-medische stukken neer en wijst erop dat hij lijdt aan een anxio-depressieve stoornis die gepaard gaat met een chronische constante hoofdpijn, waarvoor hij dagelijks zware medicatie dient te nemen. Hij stelt dat een neurologisch onderzoek werd aangevraagd door de behandelende psychiater en dat hij daarnaast wordt opgevolgd door een psycholoog. Hij meent dat hieruit blijkt dat hij aan een ernstige kwetsbaarheid lijdt die zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kunnen beïnvloeden. Verzoeker stelt dat verweerder kennis had van zijn psychische toestand maar naliel hiermee rekening te houden.

Het "rapport médical" van 8 augustus 2025, opgesteld door dokter N.P., stelt louter dat verzoeker wordt behandeld in de psychiatrische kliniek van Valisana door dokter L. voor een anxio-depressieve stoornis, gepaard gaande met aanhoudende hoofdpijn, dat verzoeker een medicamenteuze behandeling ondergaat, dat hij daarnaast neurologisch wordt opgevolgd voor verder onderzoek en dat hij psychotherapie krijgt in het Savoir-Etre-centrum (stuk 6, bij verzoekschrift). Het attest "demande de consultation" van 23 juni 2025, opgesteld door dokter L., betreft een verzoek tot onderzoek omdat verzoeker al maanden klaagt over ondraaglijke hoofdpijn, die uitstraalt naar zijn tong en tandenknarsen veroorzaakt (stuk 5, bij verzoekschrift). Deze (summiere) stukken duiden erop dat verzoeker kampt met anxio-depressieve problemen en hoofdpijn. De attesten geven geen verdere medische analyse of informatie, noch enige toelichting over de impact van zijn psychologische en medische problemen op zijn dagelijks functioneren en vermogen om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Nergens wordt aangegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, volwaardige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit deze stukken kan dan ook geenszins worden afgeleid dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 6 mei 2025, zou gekampt hebben met dermate ernstige psychische problemen of hoofdpijn die hem zouden verhinderd hebben om deel te nemen aan de onderhavige procedure en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Dit geldt te meer omdat verzoeker aan het begin van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk bevestigde dat hij zich in staat voelde om het interview te doen en hij zijn gezondheidssituatie als goed omschreef (NPO, p. 2). Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoeker dat hij alle vragen goed begrepen had (NPO, p. 23). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Geenszins kan blijken dat verzoeker niet in

staat was om op adequate wijze zijn verklaringen af te leggen en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan op welke wijze zijn psychische problemen zijn verklaringen hebben beïnvloed en op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing.

- Verder betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat er verschillende elementen van belang zijn die aantonen dat hij vandaag niet (langer) een werkelijk, actueel en ernstig gevaar vormt voor de samenleving. Hij wijst erop dat hij reeds zijn volledige straf heeft uitgezeten, dat de feiten dateren de feiten van ten laatste 17 januari 2022 en hij sindsdien geen strafbare feiten heeft gepleegd, dat hij deze tijd heeft gebruikt om zich te integreren in de Belgische samenleving door middel van Franse taallessen, alsook dat hij aan zichzelf en zijn integratie werkt door het nemen van medicatie en volgen van psychologische begeleiding.

Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie komt naar voor dat de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving over het algemeen impliceert dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar dat het ook zo kan zijn dat het gedrag in het verleden op zich voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging. Samen met verweerder benadrukt de Raad dat verzoeker veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, met name meerdere feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en dat de door verzoeker gestelde handelingen moreel verwerpelijk zijn en een zeer ernstige inbreuk op de fundamentele waarden van een moderne samenleving vormen.

In die zin kan nuttig worden gewezen op het oordeel van de correctionele rechtbank:

"De voorliggende feiten zijn aanstootgevend en moreel bijzonder verwerpelijk aangezien daardoor de openbare orde en veiligheid en fysieke integriteit van anderen in het gedrang wordt gebracht. Het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon." en verder *"De daardoor gegenereerde geldstromen, en de ongecontroleerde migratiegolf die de sociale systemen van landen van bestemming zwaar onder druk zetten, vormen een acute bedreiging voor de openbare orde en veiligheid."*

Waar verzoeker opmerkt dat de strafbare feiten dateren van ten laatste 17 januari 2022 en reeds 3,5 (inmiddels 4) jaar geleden gepleegd werden, dient in navolging van verweerder te worden opgemerkt dat voor de beoordeling van het gevaar dat verzoeker vormt voor de samenleving moet worden aangetoond dat er *actueel* sprake is van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging, wat *in casu* is gebeurd zoals blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing. De vaststelling dat de feiten reeds 4 jaar geleden hebben plaatsgevonden, is in deze irrelevant voor de beoordeling van het gevaar voor de samenleving in hoofde van verzoeker. Samen met verweerder dient opgemerkt dat verzoeker gedurende deze periode 2 jaar en 6 maanden in detentie verbleef en pas effectief vrij is uit de gevangenis sinds 29 augustus 2024 (NPO, p. 10). Dat verzoeker gedurende een groot deel van deze 4 jaar heeft doorgebracht in detentie belette hem om strafbare feiten te plegen, hetgeen de stelling dat verzoeker 3,5 (inmiddels 4) jaar geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd, nuanceert. Het uittreksel van verzoekers strafregister, gevoegd bij het verzoekschrift, wijzigt niets aan deze vaststellingen.

Verweerder stelt in de (verweer)nota terecht dat de stukken die aan het verzoekschrift worden toegevoegd met betrekking tot verzoekers Franse taallessen enkel aantonen dat hij die lessen en cursussen heeft gevolgd, maar dat hieruit op generlei wijze blijken kan dat hij momenteel geen gevaar meer zou vormen voor de samenleving. Voor het overige liggen er geen documenten voor die kunnen wijzen op een verdere poging tot rehabilitatie.

Met betrekking tot de medische problemen merkt de Raad samen met verweerder op dat uit het neergelegde attest en de aanvraag tot onderzoek niet kan blijken dat hij actief aan zichzelf en aan zijn integratie werkt.

Uit deze stukken blijkt louter dat hij psychiatrisch wordt opgevolgd, maar blijkt niet hoe vaak hij wordt opgevolgd, wat het resultaat is van deze opvolging of waarnaar wordt toegewerkt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker zelf nog dat het *"nog nie"* helpt voor hem om te praten met een psycholoog (NPO, p. 24). Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat hij werkt aan zijn integratie en welk effect deze begeleiding heeft op verzoeker. Daarbovenop dient samen met verweerder te worden opgemerkt dat verzoekers mentale problematiek evenmin invloed heeft op de ernst van de door hem gepleegde feiten. Het staat immers vast dat verzoeker definitief is veroordeeld voor de betreffende feiten en door de strafrechter toerekeningsvatbaar is bevonden. Verzoekers medische toestand vormt aldus geen verzachtende omstandigheid voor de gepleegde feiten, noch kan hieruit worden afgeleid dat hij geen gevaar meer zou vormen voor de samenleving.

Tot slot dient hernomen dat verzoeker de gepleegde feiten blijft ontkennen en geen enkel schuldinzicht vertoonde gedurende het persoonlijk onderhoud. Verzoeker bleef volhouden dat hij enkel vertrekkandaat was en geen vermogensvoordeel bewezen was in zijn hoofde. Ook ter terechtzitting verklaart verzoeker spontaan dat hij onschuldig is voor de feiten waarvoor hij veroordeeld werd. Dit getuigt van een manifest gebrek aan schuldinzicht. Rekening houdend met de elementen van het dossier, treedt de Raad verweerder dan ook bij waar wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker dergelijk gedrag niet zal herhalen en dat hij een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt.

7. Nadat wordt aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder b) en lid 5 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om de verlening van de vluchtelingenstatus te weigeren, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, *H. T./Land Baden-Württemberg*, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, *G.M./O.I.F. ea.*, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81).

In de bestreden beslissing kan aangaande voormeld evenredigheidsbeginsel het volgende worden gelezen: *“Nadat is vastgesteld dat u voldoet aan de twee cumulatieve voorwaarden om te kunnen overgaan tot intrekking of weigering van de vluchtelingenstatus, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die een verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, moet worden afgewogen tegen de rechten die overeenkomstig deze richtlijn moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn teneinde te bepalen of de vaststelling van een in artikel 14, lid 4, onder b), van die richtlijn bedoelde maatregel een aan die bedreiging evenredige maatregel is (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 67; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A., C-663/21, punt 33).*

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie is de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande de weigering van zijn status, wel nog steeds verplicht om de vluchteling op zijn minst de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten toe te kennen waarnaar in voornoemd artikel 14, lid 6, uitdrukkelijk wordt verwezen, alsmede de in dat verdrag neergelegde rechten voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist ('lawful stay' of 'une résidence régulière'), en dit onverminderd eventuele voorbehouden van de betrokken lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, van dat verdrag. Wat de rechten betreft die niet zijn opgesomd in artikel 14, lid 6 van voornoemde richtlijn, en waarvoor een rechtmatig verblijf vereist is, wijst het CGVS erop dat uit bewoordingen van de Vluchtelingenconventie blijkt dat dit de rechten betreft opgesomd in artikel 15 (recht van vereniging), artikel 17 (loonarbeid), artikel 18 (zelfstandige beroepen), artikel 19 (vrije beroepen), artikel 21 (huisvesting), artikel 23 (ondersteuning van overheidswege), artikel 24 (arbeidswetgeving en sociale zekerheid), artikel 26 (bewegingsvrijheid), en artikel 28 (reisdocumenten). Aldus dient besloten te worden dat u nog steeds alle overige rechten vervat in de Vluchtelingenconventie en waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan beschikken.

*Dient er echter eveneens op gewezen te worden dat de weigering van de vluchtelingenstatus geen afbreuk doet aan de verplichting van de Belgische staat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Het gaat onder meer om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, punt 108-109).*

Het CGVS wijst er verder op dat nergens bepaald wordt dat de rechten en voordelen die moeten gewaarborgd worden aan de persoon die over de hoedanigheid van vluchteling beschikt, doch aan wie de status wordt ontzegd, uitsluitend kunnen of dienen te worden gevrijwaard door de Commissaris-generaal. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat onderhavige beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus geen inmenging in uw privé-, familie- of gezinsleven uitmaakt. Het is evenmin deze beslissing die maakt dat u niet gerechtigd bent om te werken in België, dan wel geen recht zou hebben op sociale zekerheid en bijstand, en gezondheidszorg, doch wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor het CGVS niet bevoegd is.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet gehuwd bent en u in België geen duurzame relatie heeft. Evenmin heeft u in België minderjarige kinderen of andere familieleden. U heeft hier niet gewerkt en enkel een taal cursus Frans gevolgd (notities, p. 8-10). U bent in goede gezondheid (notities, p. 2). Uw advocaat maakte gewag van psychologische begeleiding. U zou tweewekelijks naar de psycholoog gaan en intussen acht sessies hebben bijgewoond. U zou hiervan een attest neerleggen (notities, p. 23-24), maar tot heden, bijna drie maanden na het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud, werden van u geen nieuwe stukken ontvangen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit het CGVS dat onderhavige beslissing, waarbij u de vluchtelingenstatus geweigerd wordt, evenredig is aan de bedreiging die u vormt voor de Belgische samenleving."

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat zijn psychische kwetsbaarheid een impact heeft op de toepassing van het evenredigheidsbeginsel. Hij zou hierdoor minder dan anderen in staat zijn om te gaan met de gevolgen van de uitsluitingsclausule en de situatie van precariteit en de ontneming van zijn rechten zou hem meer raken dan anderen.

Uit de door verzoeker bijgebrachte psycho-medische stukken, waarvan de (beknpte) inhoud reeds hoger werd besproken, kan geenszins blijken dat verzoekers psychische kwetsbaarheid een (significante) impact heeft op zijn (dagelijks) functioneren, laat staan op zijn vermogen om om te gaan met de gevolgen van uitsluiting van internationale bescherming.

Verweerder stelt in zijn nota van 15 september 2025 bovendien terecht dat *"de weigering van de vluchtelingenstatus geen afbreuk doet aan de verplichtingen van de Belgische staat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Verder wordt nergens bepaald dat de rechten en voordelen die moeten gewaarborgd worden aan de persoon die over de hoedanigheid van vluchteling beschikt, doch aan wie de status wordt ontzegd, uitsluitend kunnen of dienen gevrijwaard te worden door de Commissaris-generaal. Zo werd opgemerkt dat het niet de bestreden beslissing is die maakt dat verzoeker niet gerechtigd is om te werken in België, dan wel geen recht zou hebben op sociale zekerheid en bijstand, en gezondheidszorg, doch wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor het CGVS niet bevoegd is."*

Verzoeker toont niet aan dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* onvoldoende in acht werd genomen. Bij gebrek aan dienstig verweer blijft de voormelde terechte en pertinente motivering inzake de evenredigheidstoetsing overeind en wordt deze door de Raad bijgetreden.

8. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld tot het weigeren van het verlenen van de vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, dient hij bovendien overeenkomstig artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

9. In toepassing van artikel 52/4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet dient de commissaris-generaal een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In casu is verweerder van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst, Soedan.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de weigering van de vluchtelingenstatus en de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, doch niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door respectievelijk artikel 52/4 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt geweigerd overeenkomstig artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	W. MULS
-----------------	---------